

Lumi

สิ่งสำคัญมากกว่าเวลาที่เพิ่มขึ้น
คือการใช้เวลาทุก ๆ วินาทีด้วยกัน
ให้เต็มที่และคุ้มค่า

ธนาคาร
ชีวิต
แห่งนี้มี
เรื่องราวแห่ง
ความ
หวัง

消えぬ
君の
余命が

อินุรุ เจียน กิ่งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

ตัวอย่างงาน

Lumi[✧]

Inspiring Souls

เติบโตกว่าบรรทัดที่ผ่านมา

Copyrighted material

ธนาคาร 消
ชีวิต え 君
แห่งนี้มี ぬ の
เรื่องราวแห่ง ま
ความ 余
หวัง 命
..... が

Talk with lumi

เวลาไปธนาคารแต่ละครั้งไม่ว่ายังงี้ก็คงไม่พ้นเรื่องเงินๆ ทองๆ ไมโอนก็ถอน ไม่ถอนก็ฝาก เป็นเรื่องปกติที่หลายคน ทำกันจนคุ้นเคย แต่ถ้ามีธนาคารที่ไม่ได้รับฝากเงินทองหรือ ทรัพย์สิน เป็นสิ่งมีค่ายิ่งไปกว่านั้น จะเป็นยังไง

ดังเช่นธนาคารใน ธนาการชีวิตแห่งนี้มีเรื่องราวแห่ง ความหวัง เล่มนี้ ซึ่งผู้มาใช้บริการฝากอายุขัยของตัวเองให้แก่ บุคคลอันเป็นที่รักได้ คงจะดีไม่น้อยถ้าคนที่เรารักอยู่กับเรา ได้นานยิ่งขึ้น แต่ถ้ามองในมุมของคนที่เป็นผู้รับอายุขัยละ คนเหล่านั้นจะดีใจจริงๆ หรือที่คนที่เขารักต้องมาสละอายุขัย ของตัวเองให้เขา

นวนิยายเล่มนี้ไม่ได้ต้องการบอกว่ายิ่งมีเวลามากเท่าไร ยิ่งดี แต่การใช้เวลาที่เหลือไม่ว่าจะอีกกี่ปี กี่เดือน กี่วัน หรือ กี่ชั่วโมงให้คุ้มค่าที่สุด และเห็นความสำคัญของทุกๆ วินาที ที่สุด รู้จักการเตรียมตัวเตรียมใจเมื่อต้องถึงวันลาจากและจดจำ

ความทรงจำอันแสนมีค่าที่มีร่วมกับคนที่เรารักต่างหากคือ
สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าการมีเวลาเพิ่มขึ้น

สุดท้ายนี้สำนักพิมพ์ลูมิอยากฝากทิ้งท้ายไว้ว่าทรัพย์สิน
เงินทองสูญไปก็หาใหม่ได้ แต่เวลาแม้เพียงหลักวินาทีเมื่อผ่าน
พ้นไปไม่อาจย้อนมาได้อีก หวังว่านวนิยายเล่มนี้จะช่วยใ้
นักอ่านทุกท่านตระหนักถึงคุณค่าของเวลาเทียบเท่าลมหายใจ

Lumi

הרשמה

สารบัญ

บทที่ 1 พนักงานใหม่ของธนาคารชีวิต	9
บทที่ 2 แม่เพื่อนรัก	48
บทที่ 3 ชีวิตนี้เพื่อเธอ	103
บทที่ 4 จนกว่าจะถึงวันนั้น	168
บทที่ 5 เรียกรักกลับคืน	232
บทที่ 6 วาระสุดท้ายของเธอ	266
บทส่งท้าย	323

הרשמה

บทที่ 1

พนักงานใหม่ของธนาคารชีวิต

ตอนแกะป้ายชื่อแม่เหล็กแผ่นบางที่เขียนว่า "อิเกอิจิ ฮานะ" ออกจากหน้าล็อกเกอร์ ฉันรู้สึกเจ็บแปลบที่หน้าอกจริงๆ

วันศุกร์ที่ 24 มีนาคมเป็นวันสุดท้ายของการทำงาน ขณะกำลังส่งต่อหน้าที่ให้พนักงานคนอื่น รู้ตัวอีกทีก็เลยเวลาเลิกงานแล้ว

ฉันทยอยขนของใช้ส่วนตัวกลับไปตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้วและตัดสินใจว่าจะทิ้งไม้แขวนเสื้อไว้ ดังนั้นจึงเหลือแค่ชุดแปรงสีฟันที่ต้องเก็บ

ฉันเซ็ดข้างในตู้ด้วยทิชชูเปียกฆ่าเชื้อก่อนปิดประตูตู้

พอลกลับมาที่ชั้นทำงานของตัวเอง ดูเหมือนว่าเจ้านายที่เพิ่ง

กล่าวลากันเมื่อสักครู่นี้กลับบ้านไปแล้ว เหลือพนักงานทำงานล่วงเวลา
แค่ไม่กี่คน

ฉันกล่าวลาเพื่อนร่วมงานในชั้นเดียวกันตั้งแต่ก่อนเลิกงาน
ดอกกลีลิ้นในช่อดอกไม้ที่พวกเขามอบให้ส่งกลิ่นหอมฟุ้งอยู่บนโต๊ะ

สำหรับงานประสานงานกับลูกค้าในบริษัทจัดหาพนักงานที่มี
คนเข้าออกบ่อย ตอนเช้าทำงานเจ้านายก็ต้อนรับขับสู้ดี แต่ตอน
ลาออกกลับมีเพียงแค่การอำลาพอเป็นพิธีเท่านั้น เป็นภาพที่ฉันเห็น
จนชินตาตลอดสามปีที่ผ่านมา

แต่ถึงอย่างนั้นแล้ว ฉันจะหวังอะไรไปมากกว่านี้ได้ละ

ฉันเป็นฝ่ายตัดสินใจลาออกเองเพราะฉะนั้นจึงไม่มีสิทธิ์รู้สึก
เหงา ทั้งๆ ที่ฉันอายุสี่สิบห้าปีแล้วแต่ยังเปลี่ยนนิสัยเด็กๆ ของตัวเอง
ไม่ได้

ฉันฝันไม่ถอนใจออกมาแล้วเดินไปเก็บของบนโต๊ะทำงาน
ลงกล่อง

ตลอดสามปีที่ทำงานที่นี่ตั้งแต่เรียนจบ ตำแหน่งประสานงาน
ลูกค้าที่ฉันทำเป็นแค่ตำแหน่งในนามเท่านั้น เนื่องจากบริษัทมีพนักงาน
น้อย ดังนั้นไม่ว่างานที่ทำได้หรือไม่ได้ก็จำเป็นต้องทำ

บางครั้งต้องไปบริษัทของลูกค้าแทนพนักงานที่หยุดงาน
กะทันหัน จนหลายครั้งก็สับสนว่าตกลงตำแหน่งของตัวเองคืออะไร
กันแน่

แต่ถึงอย่างนั้น ช่วงเวลาที่ได้ทำงานนี้ช่างมีคุณค่าและให้

ความรู้สึกเต็มเต็มมากกว่าความเหนื่อยยาก

"เฮ้อ ในที่สุดฮานะก็ทิ้งฉันไป"

คุณมุโต ริกะถือกาแฟกระป๋องมาทრุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ข้างๆ

คุณมุโตน่าจะเข้าทำงานที่นี่ช่วงเดือนกุมภาพันธ์ที่แล้ว เธอเป็นพนักงานใหม่ที่นิสัยเป็นกันเองจนเกินไปตั้งแต่เริ่มงานวันแรก แถมยังเรียกฉันด้วยชื่อจริงทันทีที่รู้จักกัน

เท่าที่ได้ยินมา เธอเปลี่ยนงานมาแล้วหลายครั้ง ถ้าจำไม่ผิด เธอเคยบอกเจ้านายอย่างภูมิอกภูมิใจว่า "เพิ่งทำงานได้ถึงปีเป็นครั้งแรกก็คราวนี้เอง"

"ขอบคุณที่ช่วยเหลือมาตลอดนะคะ คุณมุโต"

"ฉันไม่ได้ช่วยอะไรเลย มีแต่ฮานะนั้นแหละที่เป็นฝ่ายช่วยเหลือฉัน"

วันนี้เธอแต่งหน้าจัดเต็ม ผมเงาเป็นประกายแม้อยู่ใต้แสงหลอดฟลูออเรสเซนต์ เห็นได้ชัดว่าเธอดูแลตัวเองอย่างดีจนถึงปลายเล็บ

ถ้าคุณมุโตคือ "สาวเจ้าเสน่ห์ที่น่าหลงใหล" อย่างฉันคงต้องเรียกว่า "สาวเฉิ่มทั่วไป" ถึงจะถูก

แน่นอนว่าฉันแต่งหน้าอยู่บ้าง แต่ "อยู่บ้าง" ที่ว่าคือพอประมาณเท่านั้น ฉันไม่ได้เข้าร้านเสริมสวยมานานกว่าสามเดือนแล้ว

ฉันรักษาแฟกระป๋องที่เธอยื่นให้ด้วยความรู้สึกขอบคุณ ทั้งๆ ที่อากาศหนาวแต่เธอก็ยังดื่มกาแฟเย็น สมเป็นคุณมุโตจริงๆ

คุณมุโตคงจะนั่งจ่อมอยู่ตรงนี้ เพราะเธอยกข้อศอกทั้งสอง ขึ้นวางเท้าคางบนโต๊ะพลางเหลือบตามองดูฉันเก็บข้าวเก็บของไปด้วย นี่เป็นสัญญาณว่าคุณมุโตมีเรื่องอยากคุย

"พรุ่งนี้เธอจะทำงานยังไงต่อ ที่จริงได้งานใหม่แล้วใช่ไหม"

คุณมุโตอยากรู้อย่างที่คิดไว้ไม่ผิด

"ล้อเล่นหรือเปล่าคะ ถ้าได้งานใหม่แล้วฉันคงไม่ทำหน้าเศร้า แบบนี้หรอก"

ฉันขมวดคิ้ว

"วันหยุดพักผ่อนเหลือแค่สัปดาห์เดียวเองเธอ อ้อ แต่เดือนที่แล้วเธอหยุดไปหลายวันนี่นะ"

"ใช่แล้วค่ะ ทั้งเข้าโรงพยาบาลเพื่อตรวจร่างกาย งานศพญาติ และงานแต่งงานของเพื่อนมาช่วงเดียวกันหมดเลย"

ฉันเข้าโรงพยาบาลเพื่อตรวจร่างกายเป็นเรื่องจริง แต่ที่เหลือเป็นเรื่องโกหกทั้งหมด

ฉันค่อยๆ เอามือที่เฟลอยกขึ้นทาบอกลง ดูเหมือนคุณมุโตไม่ทันสังเกตท่าทีของฉันแต่อย่างใด เธอกวาดตามองไปรอบๆ ที่ทำงาน พอแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่แถวนี้ เธอก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้

"นี่ เคยได้ยินข่าวลือเรื่องธนาคารชีวิตไหม"

ฉันงงที่เธอเปลี่ยนเรื่องพูดขึ้นมาเสียเฉยๆ

"ธนาคารชีวิตเธอคะ อืม...เคยได้ยินตอนอยู่มัธยมต้นนะ"

น่าจะเป็นช่วงมัธยมต้นปีที่สาม ในโรงเรียนเคยมีข่าวลือเกี่ยวกับ

ธนาครที่รับฝากอายุขัยที่เหลืออยู่

หลังจากนั้นข่าวลือที่ว่าก็กลายเป็นหัวข้อสนทนาอยู่หลายครั้ง แต่ฉันรู้ว่ามันเป็นแค่เรื่องแต่งเช่นเดียวกับ "ผีคุณฮานาโกะในห้องน้ำ"¹ และ "สถานีคิซารางิ"²

"ฮานะได้ยืนยันมาว่ายังงี้บ้าง"

"...เรื่องนั้นเป็นแค่ตำนานท้องถิ่นไม่ใช่หรอกคะ"

แม้ฉันมีสีหน้าเคลือบแคลง แต่คุณมุโตะก็ไม่สะทกสะท้าน

"ไม่เป็นไรหรอกน่า ไหนลองเล่าให้ฟังหน่อย"

แยแล้ว ท่าทางเธอยังอยากคุยต่อไม่หยุด แต่ฉันอยากออกจากที่ทำงานเต็มแก่

จากประสบการณ์หนึ่งปีที่ผ่านมาทำให้รู้ว่าคุณมุโตะจะไม่หยุดพูดจนกว่าจะพอใจ

"นั่นสินะคะ" ฉันทอดสายตาดออกไปเพื่อลองเรียกความทรงจำในอดีตกลับมา

"ฉันได้ยืนยันแล้วว่าเป็นธนาครที่รับฝากอายุขัยของตัวเองให้ใครคนใดคนหนึ่งได้เท่านั้นเองคะ"

ที่จริงฉันรู้อย่างอื่นเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย อย่างเช่น ผู้ฝากอายุขัยจะได้เจอผู้รับอีกเพียงครั้งเดียวเท่านั้น หรือระหว่างที่ผู้รับกำลังใช้อายุขัยที่ได้รับมา พวกเขาจะไม่แก่ลง เป็นต้น

¹ ตำนานท้องถิ่นเกี่ยวกับวิญญาณเด็กผู้หญิงชื่อฮานาโกะที่สิงอยู่ในห้องน้ำโรงเรียน

² ตำนานท้องถิ่นเกี่ยวกับสถานีรถไฟที่ไม่มีอยู่จริง มีที่มาจาก 2 แชนแนล ซึ่งเป็นเว็บบอร์ดญี่ปุ่น

ถ้าจำไม่ผิด พล็อตเหมือนเรื่องพ่อฉันแบบนี่เคยทำให้ฉันกับเพื่อนเก่าที่ชื่ออเอดะ คาซุมิตื่นเต้นสุดๆ เลย...

สำหรับคนอย่างพวกเราที่โดนโลกแห่งความเป็นจริงปั่นและซี้ๆ ไปมารวกับเสื้อผ้าที่โดนซัก ช่วงเวลานั้นอาจเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดแล้วก็ได้

กลิ่นไวต์มัสก์หอมฟุ้งเมื่อคุณมุโตเสยผม

"ฉันอายุมากกว่าฮานะนิดหน่อย แต่ได้ยินเรื่องนี้ตั้งแต่สมัยเด็กเลยนะ"

ฉันรีบขมความรู้สึกที่อยากพูดว่า "ที่จริงอายุมากกว่าตั้งห้าปีนี่คะ" เอาไว้

"ฉันไม่เชื่อว่าธนาคารที่รับฝากชีวิตมีจริงหรอก ถ้ามีจริงก็ต้องเป็นที่ฮือฮาไปแล้ว"

ขณะที่ฉันกำลังจะพยักหน้าเห็นด้วย คุณมุโตก็พูดต่อด้วยเสียงเบาๆ ว่า

"แต่ว่านะ ฟังแล้วย่าตกใจล่ะ ว่ากันว่าธนาคารนั้น...มีอยู่จริงด้วยแหละ"

"ค่ะ"

เรื่องคุณมุโตชอบข่าวลือเป็นที่รู้กันทั่วในบริษัท เธอรู้ข่าวลือหลายเรื่อง ตั้งแต่ข่าวซุบซิบดาราไปจนถึงเรื่องของประธานบริษัทผู้ปกติไม่ปรากฏตัวให้เห็นบ่อยนัก

ถึงยังไงก็ต้องยอมรับว่าเธอมีลางสังหรณ์แม่นยำ ที่ผ่านมา

เธอเคยจับได้ว่าอดีตหัวหน้าประพาศิตในเชิงซู้สาวซึ่งภายหลังเขาโดนย้ายไปสำนักงานสาขาย่อยโดยอ้างว่าเป็นการ "เลื่อนตำแหน่ง" และอดีตพนักงานคนหนึ่งเป็นสายลับจากบริษัทอื่นในแวดวงธุรกิจเดียวกัน

แต่เรื่องธนาคารชีวิตไม่เพียงฟังดูประหลาดเท่านั้น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่น่าเชื่อถือสักนิด

พอรู้ตัวอีกที ทั้งชั้นก็เหลือแค่เราสองคน

"รู้แล้วเหยียบไว้นะ ฉันรู้จักคนที่ฝากอายุขัยไว้กับธนาคารชีวิตด้วย"

คำพูดของคุณมูโดที่ไหลผ่านหูไปแล้วย้อนกลับเข้าหูของฉันอีกครั้งในทันที

ฉันชะงักและหันไปมองคุณมูโด ใบหน้าของเธอจริงจัง ชัดแย้งกับน้ำเสียงร่าเริง

"ฉันรู้จักจริงๆ นะ เพียงแต่ตามกฎหมายแล้ว ถ้าบอกคนอื่นเรื่องเอาอายุขัยไปฝาก สัญญาจะถือว่าเป็นโมฆะ เพราะมันถึงฉันเข้าซื้อถามขนาดไหนเจ้าตัวก็ไม่ยอมรับสักที แต่จากการคาดเดาของฉัน เขาต้องเอาอายุขัยไปฝากไว้นะ"

ถ้าธนาคารชีวิตมีอยู่จริง ฉันจะเป็นยังไงนะ ในขณะนั้นฉันรู้สึกเหมือนมีแสงสว่างส่องเข้ามาในโลกอันมืดมิดจนมองอะไรไม่เห็น

คุณมูโดค่อยๆ พูดต่อหลังจากที่ฉันนิ่งเงียบ

"ฉันขอเข้าประเด็นเลยแล้วกัน เธอช่วยตอบตามความจริง

ได้ไหม"

"...ค่ะ"

ฉันสัมผัสได้ถึงกลางร้าย แสงสว่างเมื่อครุ่นนี้หายไปแล้ว

"เธอเจอกับฝ่ายบุคคลว่าเหตุผลที่ลาออกคือ 'เพื่อไปดูแลแม่ที่ป่วย' นั่นเป็นเรื่องโกหกใช่ไหม"

"...เรื่องจริงค่ะ"

ฉันจ้องตาคุณสนทนาเพื่อไม่ให้ถูกจับได้ว่าโกหก แต่นัยน์ตาของคุณมูโตะมีแววเศร้า ทำให้ฉันเพลอหลบตาเธอ ขณะที่ฉันจ้องหัวเข่าตัวเองอย่างเลื่อนลอย คุณมูโตะพูดว่า

"ฮานะ ที่จริงเธอป่วยใช่ไหม"

คำพูดนั้นเป็นจริงเสียจนเรื่องเพ้อฝันในหัวของฉันหายวับไปทันที

จะว่าไปแล้ว สัญญาณเตือนเกิดขึ้นประมาณครึ่งปีก่อน

แคว้นนิดหน้อยก็หายใจไม่ทัน บางทีก็เหนื่อยง่าย ตอนนั้นเป็นช่วงที่พนักงานในบริษัทไม่พอยิ่งกว่าตอนนี้ ทำให้ฉันคิดว่าตัวเองคงทำงานหนักเกินไปเท่านั้น จนกระทั่งประมาณสามเดือนที่แล้ว แม้แต่เวลานอนก็รู้สึกแน่นหน้าอกบ่อยขึ้นเรื่อยๆ

ผลการตรวจร่างกายคือต้อง "ตรวจซ้ำ" ด้วยการตรวจคลื่นไฟฟ้าหัวใจและการตรวจเลือด แต่ด้วยความที่งานยุ่ง ฉันจึงไม่ยอมไปหลังรหาข้อแก้ตัวต่างๆ และปล่อยเวลาให้ผ่านไป คืนหนึ่ง

ฉันรู้สึกตัวเองหายใจลำบาก ออกซิเจนไม่พอเหมือนเวลาอยู่ใต้น้ำ
จนต้องเรียกรถพยาบาลทันที

ฉันเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลเมื่อเดือนที่แล้ว หลังการตรวจ
อย่างละเอียด หมอแจ้งว่า "สงสัยว่าเป็นโรคกล้ามเนื้อหัวใจชนิด
ห้องหัวใจขยายตัวผิดปกติ" เป็นชื่อโรคที่ฉันฟังแล้วไม่ค่อยเข้าใจนัก

หมอผู้มีสีหน้าเหนื่อยล้ายิ่งกว่าฉันอธิบายเกี่ยวกับโรคนี้
อย่างละเอียด แต่ฉันจำไม่ค่อยได้ว่าหมอพูดอะไรบ้าง

เท่าที่จำได้คือตอนนี้ฉันอยู่ในระยะก่อนแสดงอาการของ
โรคกล้ามเนื้อหัวใจชนิดห้องหัวใจขยายตัวผิดปกติ หากอาการเริ่ม
แสดงจะต้องเข้ารับการรักษานะ เป็นโรคที่รักษาไม่หาย

แม้ยังอยู่ในระยะสงสัยแต่อาจเกิดภาวะหัวใจล้มเหลวได้ ดังนั้น
จึงต้องเริ่มเข้ารับการรักษาเชิงป้องกัน

แต่ยังอยู่แค่ในระยะสงสัยเองไม่ใช่หรอ...

ขณะที่ฉันพยายามปล่อยใจตัวเอง เสี่ยง เอื้อม จากเก้าอี้ที่หมอ
กำลังนั่งดูฟิล์มเอกซเรย์อยู่ก็ตั้งขึ้น

"ถ้าเป็นอย่างนี้ น่าจะเหลืออีกสักแปดปีได้ครับ"

เขาพูดถึงอายุขัยของฉันด้วยน้ำเสียงร่าเริงกับพูดเรื่องลมฟ้า
อากาศ

ฉันกลับมาถึงห้องชุดอยู่อาศัยที่สร้างอยู่บนเนิน จากนั้นก็เดินขึ้นบันได
ที่ราวจับมีสีนิมเชอร์อะ วันนี้มีอาการแค่หน้าอกเจ็บแปลบตอนอยู่ใน

ห้องล็อกเกอร์ นอกจากนั้นก็ไม่มีอะไร

หมอบอกว่าความเครียดอาจทำให้อาการแย่ลง แต่การลาออกจากบริษัทนั้นแหละคือความเครียดใหญ่หลวงสำหรับฉัน

หลังขึ้นบันไดเสร็จ ฉันสูดหายใจเข้าลึกๆ ตาม "เอกสารคำแนะนำสำหรับผู้ป่วยที่สงสัยว่าเป็นโรคกล้ามเนื้อหัวใจชนิดห้องหัวใจขยายตัวผิดปกติ" ที่ได้จากโรงพยาบาลแนะนำไว้ การหายใจเข้าลึกๆ หลังการเคลื่อนไหวเป็นวิธีช่วยให้หัวใจทำงานน้อยลง

ฉันอยากชมตัวเองที่หนีรอดจากการชักไข้ของคุณมุโตมาได้ เพราะไม่อยากตกเป็นเป้าข่าวลือในวันพรุ่งนี้

พอคิดมาถึงตรงนี้ก็รู้สึกเศร้าที่ตัวเองจะไม่เกี่ยวข้องกับพวกเขาอีกต่อไปแล้ว

เมื่อหันกลับไปมองข้างหลังก็เห็นแสงไฟสีส้มหลายดวงจากย่านที่อยู่อาศัยเบื้องล่าง สถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุดซึ่งอยู่ตรงข้ามกันมีแสงไฟสีขาวโพลนล้อม

ฉันเปิดประตูบานบาง ๆ ของห้องที่อยู่ด้านในสุดของชั้นสอง ในที่สุดก็วางกล่องกระดาษที่หอบมาลงได้สักที จากนั้นก็ล้มตัวลงบนเตียงในห้องนอนที่อยู่ฝั่งขวามือโดยยังสวมชุดอยู่

ห้องชุดอยู่อาศัยขนาด 1LDK³ ค่อนข้างเก่า แต่อยู่ใกล้สถานีรถไฟและค่าเช่าไม่แพง ถึงต้องต่อรถไฟหลายสายเพื่อเดินทางไป

³ ห้องชุดอยู่อาศัยที่ประกอบด้วยห้องนั่งเล่น ห้องรับประทานอาหาร และห้องครัวอย่างละห้อง ส่วนตัวเลขด้านหน้าเป็นจำนวนห้องนอน

บริษัท แต่ทุกอย่างก็สิ้นสุดลงแล้วในวันนี้

"เฮ้อ"

ฉันถอนใจเป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้ของวันนี้ ก่อนค่อยๆ ซันตัวขึ้น

"เหลืออีกแปดปี..."

ตั้งแต่ว่าเหลือเวลาอยู่อีกนานเท่าไร ฉันมักพูดวลีนี้ติดปาก

อายุขัยซึ่งไม่อาจสัมผัสได้เหลือน้อยลงทุกขณะ ในแต่ละวัน
ความรู้สึกลึกลับหวั่นแรงขึ้นเรื่อยๆ ประหนึ่งอยู่ในความมืดสนิท

ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นกับตัวเอง

บางอย่างส่องแสงสีเหลืองเหมือนพลุไฟเย็นตรงมุมห้องมืดมิด
...สมาร์ทโฟนี่เอง พอดึงกระเป๋าเข้ามาใกล้ตัวก็เห็นชื่อ "อเอดะ
คาซุมิ" ปรากฏบนหน้าจอ

"ฮัลโหล"

"ฮานะ เรื่องที่ทำงานเรียบร้อยดีไหม ถึงบ้านแล้วหรือ เป็น
ยังไงบ้าง"

คาซุมิยิงคำถามรัวๆ

"เอ่อ ตอบว่า 'เฮส' ทุกคำถามเลย"

ฉันตอบขณะเดินไปที่ห้องนั่งเล่น บนโต๊ะวางโทรศัพท์มือถือมีแผงยา
วางเรียงเป็นแถว

คาซุมิถอนใจดัง "ฟู" ด้วยความโล่งอก

"งั้นหรือ เก่งมาก"

ฉันตอบเสียงหวานว่า "อ้อ" ขณะรินน้ำใส่แก้ว ตอนนี้น้ฉันยังใช้

ยาแค่สามชนิด แต่หมออธิบายว่าหลังจากนี้ต้องเพิ่มยามากขึ้นเรื่อย ๆ

"ไว้เราไปฉลองที่เธอลาออกจากงานกันนะ อ้อ เคยบอกว่าอยากไปร้านข้าวมันไก่ที่เพิ่งเปิดใหม่ใช่ไหม"

คาซุมิเป็นเพื่อนที่อยู่โรงเรียนเดียวกันตั้งแต่สมัยมัธยมต้น แล้วมาสนิทขึ้นตอนเรียนห้องเดียวกันเมื่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ เธอไม่เคยเปลี่ยนไปเลย เป็นคนน่ารักและใสซื่อ แม้แต่ตอนเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน เธอก็เป็นที่นิยมชมชอบจากทั้งชายและหญิง แถมยังเป็นสาวทันสมัยที่อัปเดตอินสตาแกรมเป็นประจำทุกวัน

พอนั่งลงบนพรม ฉันรู้สึกเจ็บหน้าอกเล็กน้อย ไม่เป็นไร เดียวก็รักษาหาย...

"ขอบใจนะ แต่ฉันคงต้องหางานทำก่อน"

ฉันหัดพูดถึงสิ่งที่ยากลำบากให้ฟังดูเป็นเรื่องง่ายตั้งแต่เมื่อไรกัน

"เดียวกันที่งานได้นำ ที่บริษัทของฉันรับสมัครอยู่"

"บริษัทของคาซุมิอยู่ที่โตเกียวไม่ใช่เหรอ อยู่ไกลเกินไปนะ แลฉันไม่มีทักษะด้วย"

คาซุมิทำงานที่สำนักพิมพ์ ตอนแรกเธออยู่ฝ่ายขาย แต่ตอนนี้ย้ายไปอยู่กองบรรณาธิการแล้ว

"ถ้าเดินทางจากโยโกฮามาก็นั่งรถไฟแค่ต่อเดียวเอง คนไม่มีประสบการณ์ก็ทำได้ งานส่วนใหญ่ทำจากที่บ้านได้ด้วย ฉันว่าดีออก"

เสียงหัวเราะสบาย ๆ ของคาซุมิฟังแล้วระรื่นหูเหมือนเสียงเพลง

"แต่ทำงานที่เดียวกันกับเพื่อนมันยังไง? ไม่รู้สิ"

"ฉันไม่เห็นคิดอะไรเลย"

"แต่ฉันคิดนี่นา"

คาซุมิครวญด้วยความน้อยใจอยู่ปลายสาย ฉันหัวเราะคิกคัก
รู้สึกว่าการเจ็บปวดเมื่อสักครู่นี้หายไปแล้ว

"เธอจะกลับไปอยู่บ้านเกิดสักหน่อยไหม"

"อ่า คงไม่หรอก ฉันจะอยู่เฉยๆ สักพักหนึ่ง"

ฉันไม่ได้บอกครอบครัวด้วยซ้ำว่าป่วยเป็นโรคอะไร และบอก
คาซุมิว่าที่ลาออกเพราะ "งานหนักเกินไป"

"ไว้อีกกันเร็วๆ นี่นะ"

"อืม ไว้อีกกัน"

เราพูดแบบนี้ทุกครั้งในตอนท้ายของบทสนทนาเหมือนเป็น
คำพูดที่รู้กัน ฉันเคยเจอคาซุมิเกือบทุกวัน แต่พอเริ่มทำงานก็มีโอกาส
เจอกันน้อยลง ยิ่งช่วงสองปีที่ผ่านมาเราเจอกันแค่ไม่กี่ครั้ง

ถ้าหางานได้เมื่อไร ไปเจอคาซุมิสักหน่อยดีกว่า

พอว่างสาย ฉันถึงได้รู้สึกว่าการระบายความทุกข์รอบห้องค่อย
เบาบางลง

จริงด้วย เริ่มจากการหางานที่เราพอทำได้ดีกว่า

ส่วนการรักษาพยาบาล หมอบอกว่ามีสวัสดิการช่วยเหลือ
การรักษาพยาบาลสำหรับโรคที่มีค่าใช้จ่ายสูง เป็นระบบที่คนใช้สำรอง
จ่ายไปก่อนแล้วได้รับเงินคืนภายหลังซึ่งค่อนข้างยุ่งยาก

แต่ฉันเป็นคนไม่ใช่จ่ายสิ้นเปลืองไปกับงานอดิเรกจึงมีเงินเก็บพอสมควร หากโรคแสดงอาการเมื่อไร ฉันก็จะได้รับการช่วยเหลือค่ารักษาจากรัฐบาล ดังนั้นจึงไม่ต้องห่วงเรื่องเงิน

ต่อจากนี้ไปถนนมร่างกายเหนื่อยแล้วกัน

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตไม่สลบหลับซึ้น พอสบายใจขึ้น ความง่วงเหงาหาวนอนก็เข้ามาแทนที่และห่อหุ้มร่างกายเราเหมือนผ้าห่มผืนบาง

ทันใดนั้นเรื่องธนาคารชีวิตที่คุณมูโตพูดถึงก็เข้ามาในหัว ฉันสลัดความคิดนั้นออกไปอย่างรวดเร็ว นี่ไม่ใช่เวลามาเชื่อเรื่องเพ้อฝันสักหน่อย

ความสบายใจนี้คงหายไปในวันรุ่งขึ้น และสิ่งที่รออยู่คือความเป็นจริงอันโหดร้ายที่แสนวุ่นวายเป็นแน่

"ขอให้แต่งงานดีๆ ด้วยเถิด"

ฉันเอ่ยคำอธิษฐานออกมาก่อนเปิดม่าน บนท้องฟ้ามีดวงจันทร์เสี้ยวบางเฉียบจนน่ากลัวว่าจะหัก

สำนักงานจัดหางานมีคนน้อยกว่าที่คิด

ในตอนบ่ายวันพุธหลังได้รับหนังสือเลิกจ้างจากบริษัทเก่า อาคารที่ฉันเพิ่งมาเป็นครั้งแรกดูทรุดโทรม ผ่นสีซีบว่ยอ่อนของอาคารมีรอยแตกกร้าวเต็มไปหมด

ระหว่างทำเรื่องรับเงินสวัสดิการประกันการจ้างงานพร้อมกับ

สมัครงานใหม่ บริเวณนั้นก็แทบไม่มีคนเลย

"อ๊ะ คุณมีโรคประจำตัวด้วยหรือครับ"

เจ้าหน้าที่หนุ่มอ่านใบสมัครของฉันแล้วกุมขมับ เขาคดเป็นพึมพำ
ดัง ก๊อ ก๊าก แล้วถอนใจดัง "เฮ้อ" แรงกว่าเดิม

"สงสัยว่าเป็นโรคที่รักษาไม่หายหรือครับ โอเค เข้าใจแล้ว ถ้า
อย่างนั้นไว้มาใหม่วันหลังนะครับ"

เขาพูดหน้าตาเฉยแล้วส่งใบสมัครคืนให้ฉัน ฉันขมใจไม่ไหว
โมโหแล้วถามด้วยความสงสัย

"วันหลัง...หรือคะ"

"ช่วงเริ่มต้นปีงบประมาณ⁴ แบบนี้ไม่ค่อยมีตำแหน่งดี ๆ หรือ
ครับ ยิ่งคุณป่วยเป็นโรคหัวใจ ควรหางานเบา ๆ ที่ไม่ต้องออกแรง
ดีกว่านะ คุณมีบัตรประจำตัวคนพิการไหมครับ"

"ไม่มีค่ะ ตามที่หมอของฉันบอก --"

"ถ้าสมัครดู คุณน่าจะได้ระดับสี่หรือระดับสาม⁵ นะครับ"

ฉันพูดอะไรไม่ออก หมอก็บอกแบบเดียวกัน แต่เขาให้รอ
จนกว่าจะถึงวันนัดตรวจเดือนหน้าแล้วค่อยตัดสินใจอีกที

"คุณจะได้รับส่วนลดหย่อนภาษีหลายอย่างรวมถึงส่วนลด

⁴ ปีงบประมาณของญี่ปุ่นเริ่มนับตั้งแต่วันที่ 1 เมษายนจนถึงวันที่ 31 มีนาคมของปีถัดไป

⁵ ระดับสี่ หมายถึงบุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการเข้ามีส่วนร่วมทางสังคม (เช่น ออกไปทำงาน)
แต่ยังใช้ชีวิตประจำวันส่วนใหญ่ได้ตามปกติ ส่วนระดับสาม หมายถึงบุคคลซึ่งมีข้อจำกัด
ในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน

ค่าบริการสมาร์ตโฟนด้วยครับ แต่ข้อดีที่สุดคือคุณสมัครงานภายใต้
กรอบการจ้างงานสำหรับคนพิการได้"

หลังเขาอธิบายอย่างสั้นไหล่ต่างจากเมื่อสักครู่ เจ้าหน้าที่คนนี้
ก็มองเห็นฉันทรง ๆ เป็นครั้งแรก

"คุณควรดูแลร่างกายให้ดีและหางานที่เหมาะสมกับสภาพร่างกาย
ของคุณนะ"

มุ่ปากของเขาขยับขึ้นเล็กน้อย ฉันเพิ่งรู้ตัวว่าเขาเิ่มให้
เอาตอนออกจากตึกมาแล้ว

แม้ใกล้เดือนเมษายนแต่ลมเย็นเยือกปะทะใส่ร่าง ฉันดึง
เสื้อโค้ดให้แนบตัว

ถ้าสมัครขอรับสวัสดิการตามที่เจ้าหน้าที่บอกก็คงได้รับ
ผลประโยชน์หลายอย่าง แต่ฉันถึงเลว่ควรเปิดเผยเรื่องโรคประจำตัว
กับที่ทำงานใหม่หรือไม่

หลายวันที่ผ่านมาสภาพร่างกายของฉันดีขึ้นมาก หายใจ
ไม่ลำบากแล้ว และที่สำคัญที่สุดคือฉันนอนหลับสนิท

"เราคงเครียดเกินไป..."

การลาออกจากงานอาจทำให้สภาพร่างกายคงที่ก็ได้

ย่านการค้าเก่าแก่ที่อยู่ถัดจากสถานีรถไฟเริ่มทยอยปิดร้านแล้ว
ผู้คนบางตาเช่นเดียวกับสำนักงานจัดหางานที่เพิ่งออกมาเมื่อสักครู่
ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวบนโลก

ถึงจะเป็นเมืองโยโกฮาม่า แต่ย่านเดียวที่เจริญในแถบชานเมือง

แห่งนี้คือบริเวณหน้าสถานีรถไฟเท่านั้น

ฉันเดินผ่านย่านการค้าแล้วหยุดรอสัญญาณไฟสำหรับคนข้ามถนน พอข้ามแยกนี้ไปจะเป็นย่านที่มีตึกเรียงราย

พอแวะร้านสะดวกซื้อแล้วหยิบใบนิตยสารประกาศรับสมัครงานที่แจกฟรีกลับบ้านด้วยดีกว่า

ขณะคิดเช่นนั้น ฉันได้ยินเสียงทักว่า "นี่" จากทางขวา ตอนแรกฉันไม่คิดว่ามีใครเรียกตัวเอง

พอหันไปตามเสียงก็ตกใจที่เห็นหญิงดูภูมิฐานวัยประมาณหกสิบปีกำลังมองมาที่ฉัน

"เมื่อก็เธอลำบากแย่เลยสินะ"

ผู้หญิงที่มีท่าทางเป็นห่วงเป็นใยคนนี้รวบผมสีขาวไว้ข้างหลัง เธอแต่งหน้าบางๆ อายุอานามกำลังระหว่างคุณป้ากับคุณยาย

"...เอ๊ะ"

เธอพูดกับฉันเธอ

เธอก้าวเข้ามาหาฉันซึ่งกำลังยืนงงแล้วยิ้มตาหยีจนหางตามีรอยย่นลึก

"โนโตชอบพูดตรงๆ อย่างนี้แหละ ฉันเคยเจอมาแล้วถึงได้รู้ไว้ เขาถูกหัวหนาดุหลายครั้งแต่ยังเหมือนเดิม"

เจ้าหน้าที่คนเมื่อก็ชื่อโนโตนี่เอง จะวาไปป้ายชื่อก็เขียนเอาไว้ อย่างนั้นใช่ไหมนะ...

"แต่เขาใจดีอยู่เหมือนกันนะ มีความตั้งใจจริงที่จะช่วยให้คน

หางานได้"

เรื่องนั้น...น่าจะจริง เพราะเขาเป็นห่วงสุขภาพของฉัน แถมยัง
ยืมให้ตอนท้ายด้วย

ฉันพยักหน้าและออกจากวงค์

"เอ่อ..."

พอเห็นฉันมีท่าทีสับสน เธอก็ก้มมือทั้งสองข้างปิดใบหน้า
ตนเอง

"อ้ายตาย ขอโทษนะจ๊ะ ฉันยังไม่ได้แนะนำตัวเองเลย ฉันชื่อ
ชูชูโมโตะ โทโมโกะจ๊ะ"

ฉันรู้สึกเหมือนเคยพบเธอที่ไหนมาก่อน ฉันทำงานในบริษัท
จัดหาพนักงานจึงมักเจอผู้สมัครในเมืองโดยบังเอิญอยู่บ่อยๆ แต่
เนื่องจากต้องดูแลผู้สมัครหลายร้อยคนจึงนึกไม่ออก

"เราเคยพบกันมาก่อนไหมคะ"

"ไม่เคยจ๊ะ แต่ฉันได้ยินเรื่องของเธอดอนอยู่ที่สำนักงานจัดหา
งาน ท่าทางเธอดูไม่สบายใจ ก็เลยอดไม่ได้จนต้องเข้ามาคุยด้วยนะ"

ในกระเป๋าสีดำที่เธอสะพายไว้ที่แขนมีเอกสารแลบออกมา เป็น
เอกสารของสำนักงานจัดหางาน แสดงว่าผู้หญิงคนนี้คงกำลังหางาน
อยู่เหมือนกัน

"งั้นเธอคะ ฉันชื่อ -- "

"ฮานะชิโซ่ ไหม ฉันได้ยินนามสกุลไม่ชัดเจน ช่วยบอกอีกทีได้ไหม"

"อิเกะอุจิค่ะ"

"อิเกอจิ ฮานะ ฉันอยากให้เธอเรียกฉันว่าคุณโทโมโกะนะ"
ฉันพยักหน้าให้คุณโทโมโกะที่หัวเราะ "หุๆ" เพราะไม่รู้ว่าควร
ทำอะไรดี

"ได้ยินว่าเธอมีโรคประจำตัวใช่ไหม"

สัญญาไฟสำหรับคนข้ามถนนเปลี่ยนเป็นสีเขียว ฉันจึง
ออกเดิน

"ยังอยู่ในระยะสงสัยค่ะ แต่ฉันทำงานที่ทำให้หัวใจทำงานหนัก
ไม่ได้..."

ทำไมฉันถึงเล่าเรื่องแบบนี้ให้คนที่เพิ่งเจอกันเป็นครั้งแรกฟังนะ
คิดดูอีกที มันแปลกเกินไปที่จู่ๆ ก็มีใครเข้ามาแนะนำตัวและถามเรื่อง
อาการป่วย

อาจเป็นเพราะคุณโทโมโกะดูเป็นมิตรก็ได้ แต่ฉันรู้สึกเหมือน
ถูกมนตร์สะกด ไม่สิ เหมือนถูกสะกดจิตให้หยุดพูดไม่ได้มากกว่า
พอเดินพ้นทางม้าลาย คุณโทโมโกะหยุดเดิน ฉันจึงหยุดตาม
"ฉันอยากดูเอนทรีซีตของฮานะหน่อย"

"เอนทรีซีตคืออะไรคะ"

ฉันนั่งเพราะไม่รู้ว่าเธอหมายถึงอะไร แล้วนี่ก็ขึ้นได้ว่าเธอคง
หมายถึงใบสมัครงานที่ฉันเขียนเมื่อสักครู่

ปกติแล้วเราไม่ควรให้ใครดูเอกสารที่มีข้อมูลส่วนตัวทั้งหมด
แบบนี้ แต่คุณโทโมโกะแบมือขวาขอด้วย ฉันจึงยื่นให้เธอ

คุณโทโมโกะอ่านเอกสารนั้นอย่างตั้งใจพลางพยักหน้า

หลายครั้งก่อนส่งคืน

"ตำแหน่งงานก่อนหน้านี้คือหน้าที่ประสานงานกับลูกค้าของบริษัทจัดหาพนักงานนี้เอง ถึงว่าทำไมวางตัวได้ดีมากเลย"

"ฉันไม่เก่งขนาดนั้นหรอกค่ะ ถึงเรียกว่าฝ่ายประสานงาน แต่ต้องทำทุกอย่างตั้งแต่งานธุรการไปจนถึงทำงานนอกสถานที่เลยคะ"

ไม่รู้ทำไมฉันถึงรู้สึกว่าการที่ทำงานเก่าที่เพิ่งจากมาไม่นานกลายเป็นความทรงจำที่ดีไปแล้ว หรือเพราะมันเป็นอดีตซึ่งไม่อาจหวนคืน ฉันถึงมองว่ามันดีเกินจริง

"เธอไม่ยากออกจากงานใช่ไหม"

ฉันรีบกัดริมฝีปากเมื่อได้ยินคุณโทโมโกะถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ไม่อย่างนั้นความรู้สึกที่แท้จริงในใจคงพรุ้งพรูออกมา

ถึงทุกคนจะบอกว่ามันเป็นงาน "วุ่นวาย" และเหนื่อย แต่ก็ก็เป็นงานที่ฉันรัก แม้กระทั่งตอนนี้แค่คิดถึงการแก้ปัญหาแต่ละอย่างที่มีเข้ามาไม่ขาดสายก็ทำให้ฉันมีความสุขแล้ว

ดังนั้นทันทีที่รู้ตัวว่าป่วยฉันจึงตัดสินใจลาออก เพราะอยากหนีออกมาก่อนจะถูกทิ้งเอาไว้เบื้องหลัง...

คุณโทโมโกะกุมมือของฉันขณะที่ฉันพยายามข่มความรู้สึกเอาไว้ มือคู่นั้นอบอุ่นอย่างไม่น่าเชื่อจนฉันเกือบร้องไห้ออกมา

"เธอคิดว่าจะหางานแบบไหนทำต่อไปเหรอ"

"ยังไม่รู้เลย...คะ"

ตอนพูดคำว่า "เลย" น้ำตาก็ไหลอาบแก้มโดยไม่รู้ตัว